

A person is standing in a dense forest, holding a camera up to their eye as if taking a photograph. The forest is lush with green foliage and tall trees. Sunlight filters through the canopy, creating a warm, golden glow on the tree trunks and leaves. The overall atmosphere is serene and natural.

High School
of Computer Science
“Alexandru Marghiloman”

TEEN

agers

Magazine No. 11

Scholars Innovators Creators Explorers Collaborators Techies
Coders Mavericks Visionaries Thinkers Architects Problem-solvers
Pioneers Engineers Trailblazers Dreamers Tinkers Enthusiasts Analysts Futurists

04

ERASMUS

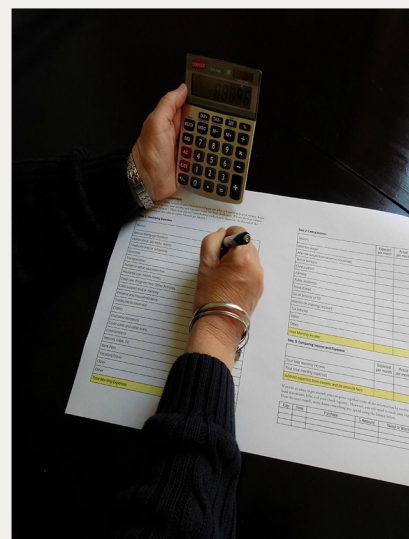
04 erasmus accreditation

05 activities

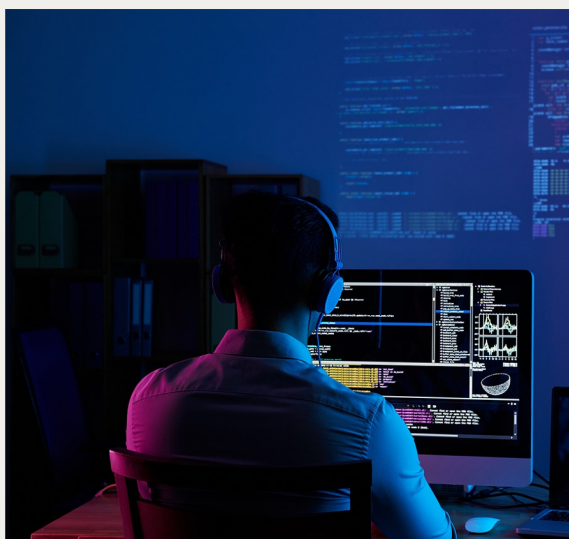
06
CREATIONS
OF OUR
STUDENTS

06 “How can young people be
better supported to thrive
in green jobs ? ”
14

15
STEAM

15
17 Matematika creierului

CONTENTS

18 Clubul de robotica

18
■
23

Interviu cu membri
echipei de robotică

23 Students' art

23 Socrate's execution

24 Marco&Olivia

25 Cine sunt eu și
ce este „Traiește și visează”?

33

34 Student's Work

35 Balbarau Andrei
Jalba Alexandru
36 Stefan Berbec

36 Poetry
39

40 Drawings collection

accreditation

Erasmus

**NR.: 2022-1-RO01-
KA1-SCH-000-103436**

Chapter I

THE CREATIONS OF OUR STUDENTS

Opinion essays of our high school students
on the topic : "How can young people be
better supported to thrive in green jobs?"

First of all, from my really passionate about an able to evolve in that field. In addition, if some of these would be much more environment and people are attracted would be a particularly them in choosing Jobs are a tough is an even make. This some sacrifices important in the environment.

Besides the salary, can be a main factor in follows that young people workplace such as an office. If a a choice of young people.

In conclusion, if it also has a good salary and comfort, and in addition, a young person is also passionate, a green job is the perfect choice.

point of view, a person must be activity to be

jobs were better paid, people attracted to the greening. Especially young by money and the salary

important attraction for a green job. choice, and a green job tougher decision to required but they are also very proper functioning of the

the working environment choosing a job. From this it will choose a more comfortable green job also has comfort, it could be

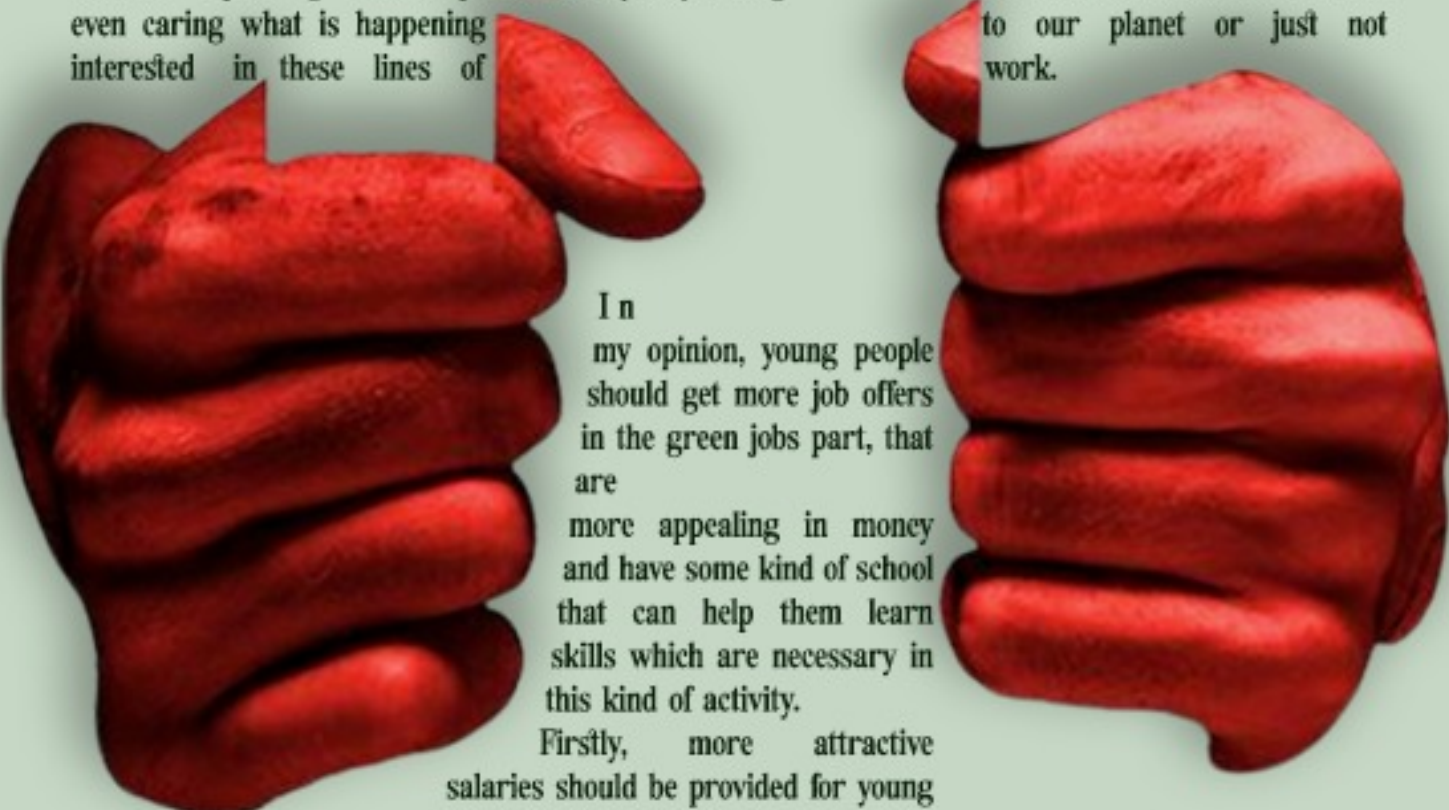
Mihai Pislaru

Mihai Batu

In today's society green jobs are mandatory in order to maintain our planet healthy. So young people need to be supported to thrive in these lines of work.

One way of doing that is to make them understand that these jobs are necessary for earth to not collapse. This can be done by showing them what is happening to the planet right now what disasters is hitting it right now and what could possibly happen. Another way of supporting them is connecting young people with the nature. This way they will grow wanting to protect what is beautiful to our planet and so they will become motivated. Money can represent a factor too. Even though some want to thrive in these kind of jobs if the pay is too low they will need to choose between the planet or themselves and most will choose the latter. So the salary of these jobs need to be way higher in order to motivate everyone.

In conclusion these ways of supporting young people on thriving in green jobs could be effective depending on the person everybody being different and some of them not even caring what is happening to our planet or just not interested in these lines of work.

In my opinion, young people should get more job offers in the green jobs part, that are more appealing in money and have some kind of school that can help them learn skills which are necessary in this kind of activity.

Firstly, more attractive salaries should be provided for young people that want to work,

therefore they will be more implicated in this kind of jobs. If they will be more determined to work in this kind of jobs, we can make some changes in the environment and in people in general.

Secondly, people should be provided with some form of institution, so they will learn more easily and have a diploma in this kind of job. Hence this, more skilled people will have a job in this area.

In conclusion, is mandatory that schools need to be build that teach people skills in this area and the salaries should be higher.

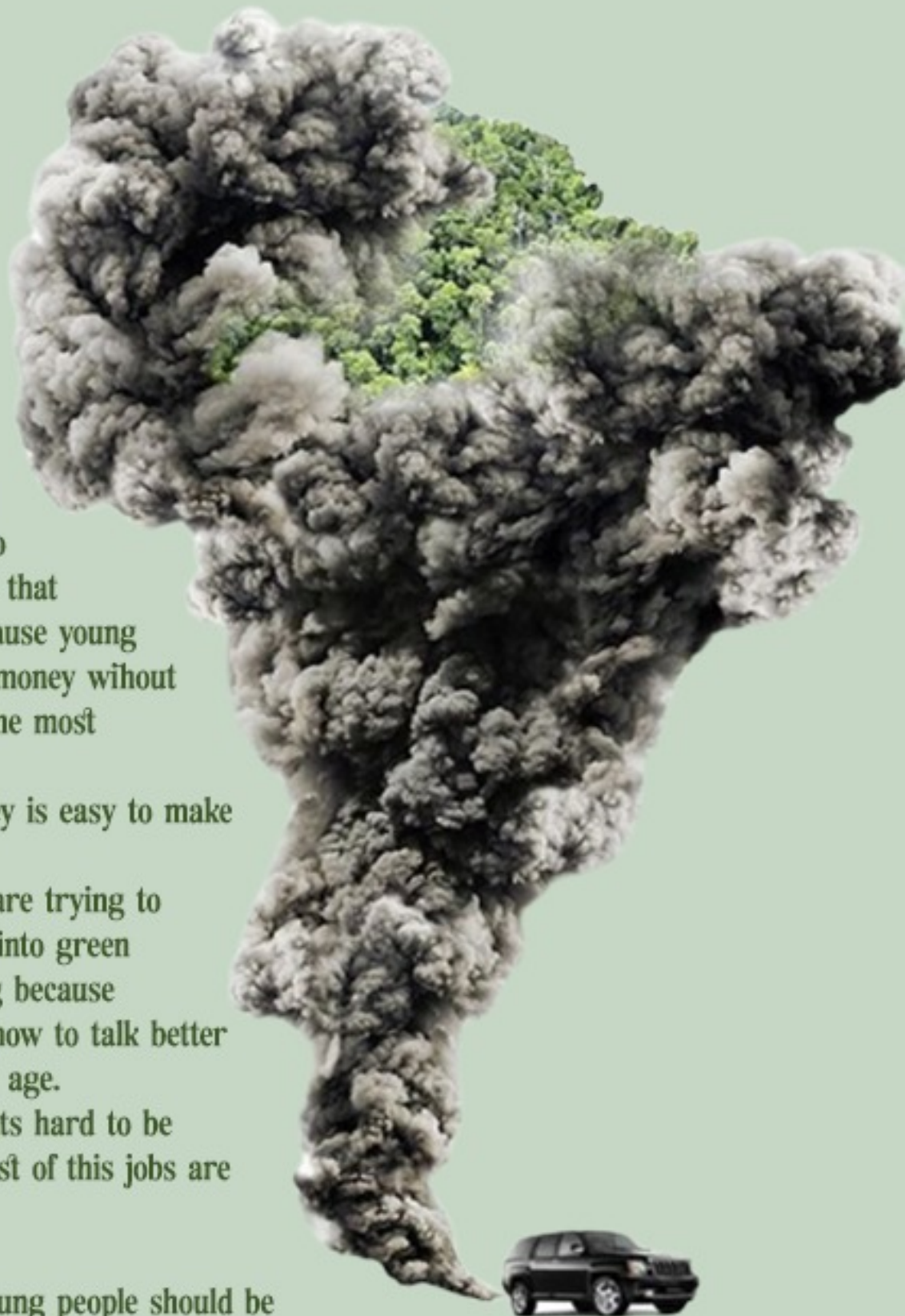
Stefan Calnegru

Young people can be better supported in applying to green jobs by having them watch nice presentation made by the jobs companies. Its hard for this green jobs to attract young people that have creativity , because young people like to make money without working. Money is the most attractive to a new job, and money is easy to make this days.

The ones who are trying to thrive young people into green jobs should be young because young people know how to talk better to other people their age. Also for green jobs its hard to be appealing because most of this jobs are hard for a new employee.

In conclusion young people should be informed better about this type of jobs

Sebastian Jonita

Supporting young people to thrive in green jobs is an important step in addressing the environmental challenges facing our world. Thus, you are a wide field of ideas that can be approached in this subject.

First of all, young people need a unique education for the training they need in this field. They should have the necessary knowledge about what this job means, what benefits it can bring and the skills they can develop within them.

Even though, connecting young people with mentors, industry professionals, and other individuals who are already working in green jobs can help them learn more about the field and gain valuable insights. This could be achieved through mentoring programs or online events.

In conclusion, this job is a benefit for the planet, young people needing to make good decisions for the good of all.

Mihai Bianca

In my opinion young people can be better supported to thrive in green jobs, firstly, by the companies, and the second part should be done by the school, which should introduce the students into ecological life.

The main reason in choosing a job for most of the people is the financial side. To support the young people, the companies related to green area must offer the best possible salaries and certain facilities. The school also can adopt some programs to make the students choose jobs which belongs to green area.

Alex Baicu

In my opinion, nature is the most important thing in the world. Everyone should try to protect it so that everything becomes healthier. Green jobs are so important these days and

young people are the ones who can really change something. First of all, a green job is a very hard choice for everyone but this sacrifice has got a lot of benefits for the environment.

In addition, young people are looking for money in a job, which a green job doesn't offer. A solution for this problem is if people would increase the salary.

Second of all, green jobs are so fun if the people that surround you are making you feel comfortable. In this case, work becomes more attractive and more people would help the environment.

Andrei Denis

In my opinion, a green job in the near future will be much more sought after than any other job, because currently pollution is very high, utilities are becoming more expensive and that is why non-polluting and free substitutes are being sought.

Firstly, a very sought-after green job in the future and even now is the electric car mechanic because electric cars have started to appear and multiply, thus requiring mechanics.

Secondly, another sought-after green job is the engineer of panels and solar systems because, electricity and gas are becoming more expensive, people are looking for cheaper and even free alternatives.

In conclusion, green jobs are very sought after and they are even paid well, but there are not many jobs nowadays because the industry has not developed much in this direction.

*Aldea
Trina*

In my opinion, jobs are those that aim to promote the environment, consider their impact on the all times and strive to minimize

First of all, our life depends on a just transition to a carbon and resource

Secondly, the concept of green economy designates a particularly complex reality, a set of activities that can be found in all economic sectors and which have as a common feature direct reporting to the environment in the effort to protect quality and stop its degradation, to preserve or restore natural balances, to save non-renewable resources, including by identifying and promoting alternative solutions

environmental to protect and or those that health of the planet at it.

on the natural environment. healthy planet. Our future depends efficient economy.

Jonescu Valentin

TIME

The problem in today's economy is that not a lot of young people are thriving in the so called "green jobs".

In the first place, green skills development is necessary in the education system. This will help the youth to understand the world economy better.

In the second place, teachers should provide career guidance and training opportunities for green jobs because it will help the young people decide whether or not they want to contribute to the "green economy".

In conclusion, the education system should include some "green education" in its schedule

Dumitrache David

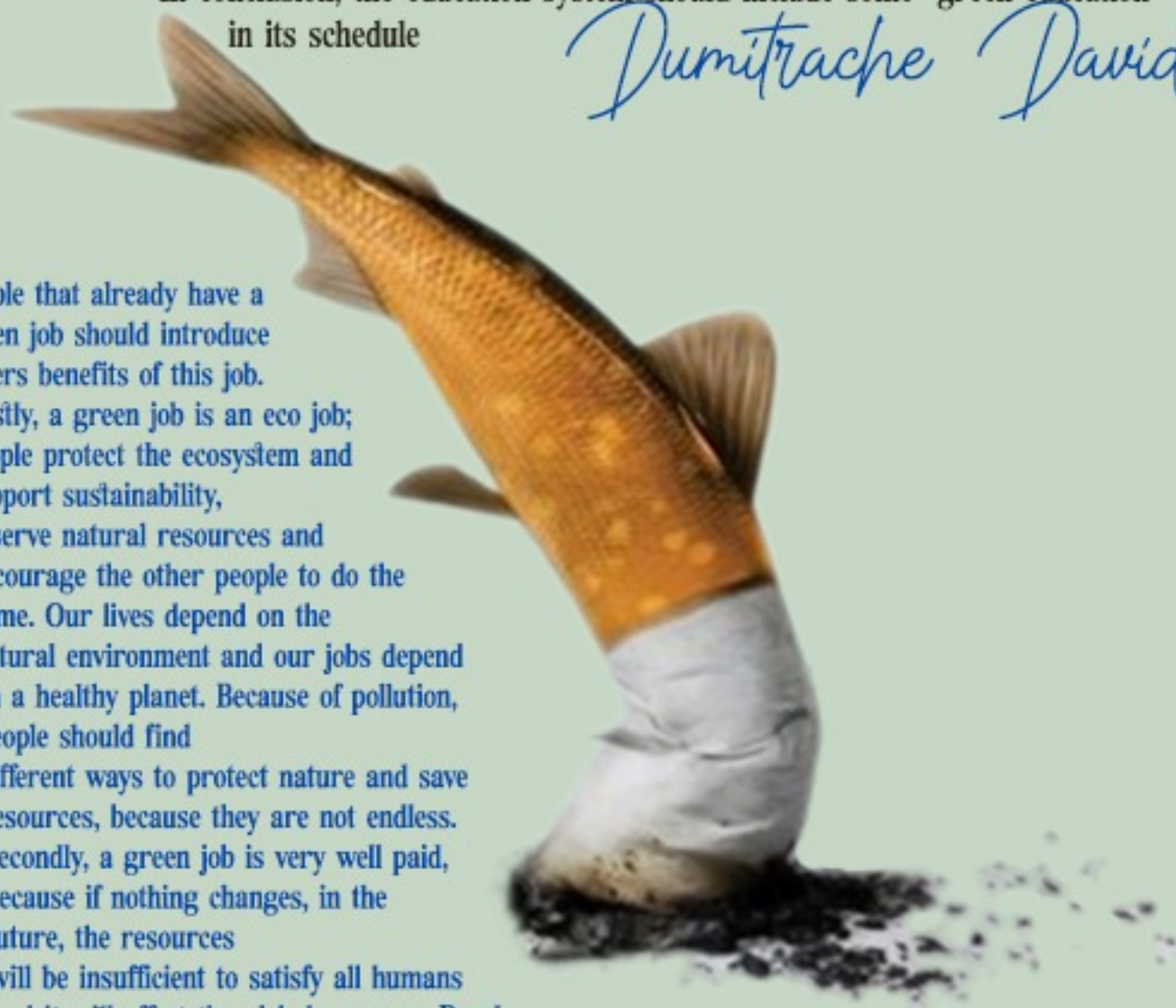
People that already have a green job should introduce others benefits of this job.

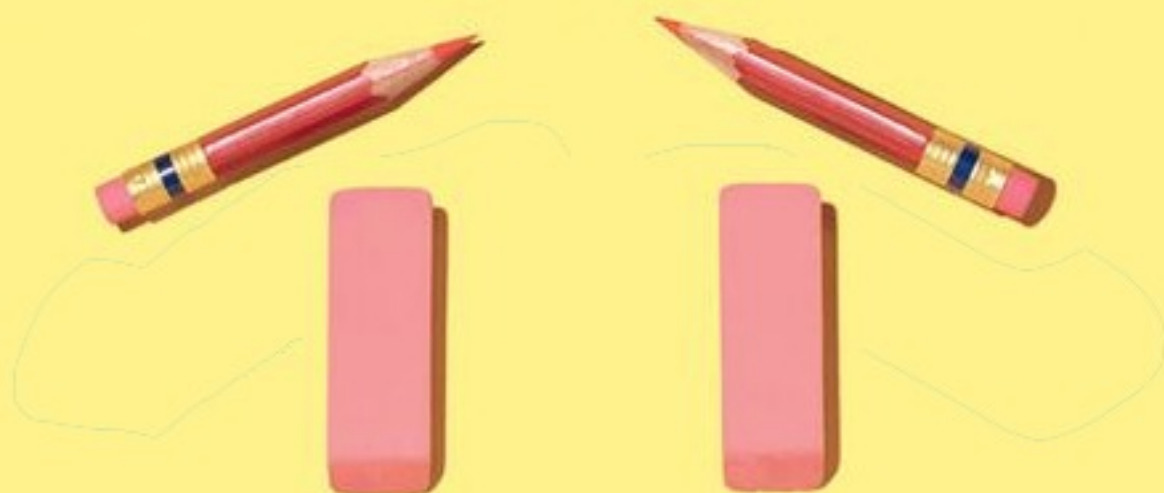
Firstly, a green job is an eco job; people protect the ecosystem and support sustainability, conserve natural resources and encourage the other people to do the same. Our lives depend on the natural environment and our jobs depend on a healthy planet. Because of pollution, people should find different ways to protect nature and save resources, because they are not endless. Secondly, a green job is very well paid, because if nothing changes, in the future, the resources will be insufficient to satisfy all humans and it will affect the global economy. People want comfort,

and if resources dwindle and become more and more difficult to obtain, everyone will try at any cost to have them, so those who sell them will raise their prices.

In conclusion, a green job is important, because if we want that future generations to have a beautiful life, we should do something to help the planet.

Ulad Marie

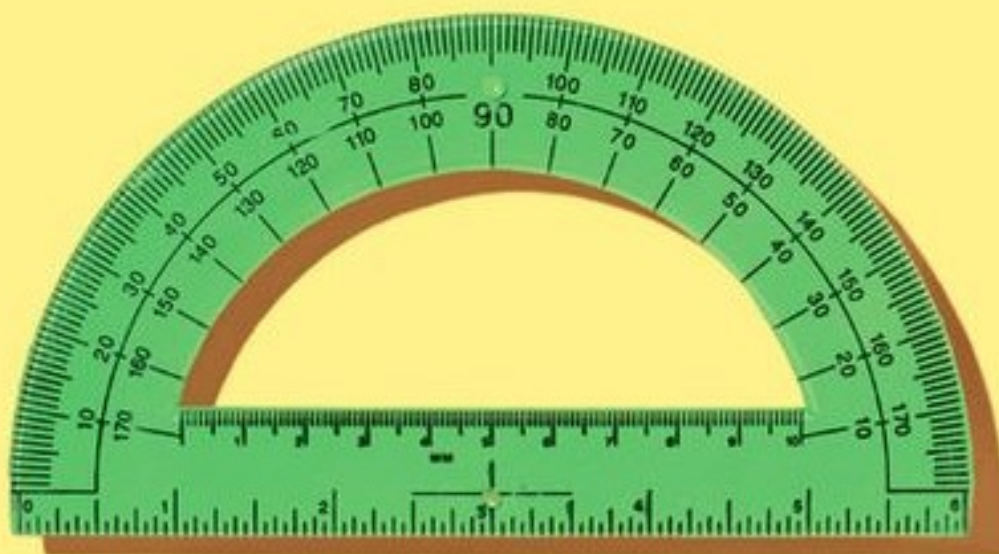

MATEMATICA CREIERULUI

**"CITEȘTE! CITIND MEREU, CREIERUL TĂU VA DEVENI UN
LABORATOR DE IDEI ȘI IMAGINI DIN CARE Vei ÎNTOCMI ÎNȚELESUL ȘI FLOZOFIA VIEȚII".**

- MIHAI EMINESCU

Creierul sau encefalul în termeni medicali este acest motor al sistemului nervos pentru fiecare ființă care poate fi caracterizat și matematic prin diversele lui proprietăți și anume:

are un volum de aproximativ 1300cm³ și o greutate de circa 1350-1500 grame. Celulele din care este format sunt de ordinul a zece la puterea a unsprezecea, 10¹¹, aproximativ 85 -100 de miliarde de neuroni. Comenzile care pleacă de la creier adică de la fiecare neuron la celelalte organe se realizează prin intermediul unor legături numite sinapse, care sunt în jur de o sută de trilioane, 24-10¹⁹, adică numărul acestor sinapse ar avea ca lungime circa 160 000 de km, aproximativ de patru ori înconjurul Ecuatorului.

Sinapsele sunt de două feluri, cele care recepționează informațiile se numesc dendrite iar cele care realizează efectuarea deciziei se numesc axoni. Încă de la naștere se pierde un neuron pe secundă iar refacerea celulei nervoase nu există decât cu excepția procesului de neurogeneză care are loc doar la oamenii tineri în baza unei activități fizice, a unor stări de bine în aer curat și a unui proces alimentar corect. Așadar, creierul are nevoie de un proces bine reglementat, 8 ore somn, 8 ore de activități și 8 ore de rezolvare a unor probleme interne, personale. Se spune că și în aceste condiții de pierdere treptată a numărului de neuroni mai mult sau mai puțin, creierul ne-ar putea ajuta să trăim chiar 300 de ani.

Un neuron puternic poate avea până la 10000 de sinapse astfel că se pot realiza multe procesări ale informațiilor, de exemplu, într-o secundă se pot face 100 de miliarde de procesări. Încă nu se cunosc pe de-a întregul mecanismele gândirii, ceea ce se știe este că după unii specialiști, copilul se naște cu o "memorie goală", experiențele de viață determină încărcarea informațiilor în creier iar primele sinapse între creier și nervii senzitivi și între creier și nervii motori se realizează treptat după o perioadă de 6- 12 luni. Cu cât numărul de sinapse este mai mare cu atât performanța creierului este mai mare, deci și IQ –ul individului este mai mare.

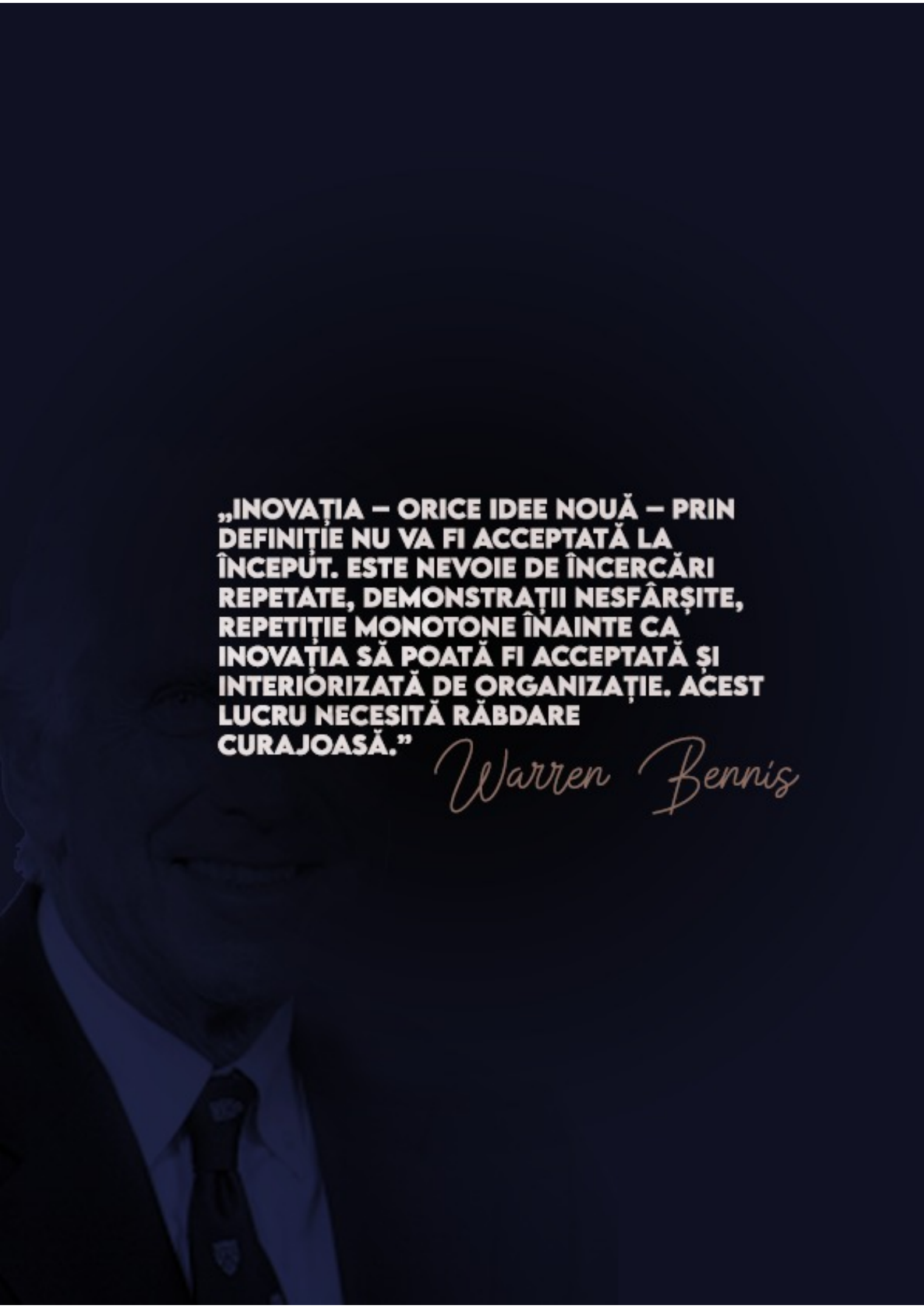
În activitatea noastră folosim maximum 10- 15% din capacitatea cerebrală, dar există indivizi care pot folosi mai mult, circa 20-25% dar cu un efort mai mare pentru creier, ceea ce ar putea duce la o epuizare totală a creierului, o suprasolicitație periculoasă.

Creierul uman este împărțit în 180 de arii responsabile pentru orice activitate umană de la mișcare și vorbire, de la gândire și exprimarea emoțiilor, la vedere, auz și miros până la gestică și mimica feței, etc. Alte date caracteristice creierului ar fi că acesta conține 78% apă și primește cam 20% din tot oxigenul din corp de aceea se spune că este bine să se consume cât mai multă apă și să ne oxigenăm cât mai bine.

Creierul devine mai puternic adică performant, atunci când îl antrenezi așa cum un sportiv își antrenează capacitățile motrice. Atunci, creierul lucrează intens, și folosește 20 % din oxigenul și sângele din corpul nostru. Exersatul unor activități de natură diversă face să se îmbunătățească centrii vizuali, auditivi și motorii ai creierului și să se întărească legătura între cele două emisfere ale creierului, care facilitează transmiterea rapidă a impulsurilor nervoase. Învățând de fiecare dată ceva nou se produce o activitate în creier care stimulează căile neuronale, asigurând memorarea și dezvoltarea abilităților cognitive. Mai mult, tot ce înseamnă desene, modele, elemente grafice sau imagini contribuie la înțelegerea conceptelor matematice, vizual mult mai bine decât prin metodele tradiționale.

de prof. Adrian Stan

Bibliografie:
www.youtube.com;
www.vista-medical.ro;
www.descoper.ro

**„INOVAȚIA – ORICE IDEE NOUĂ – PRIN
DEFINIȚIE NU VA FI ACCEPTATĂ LA
ÎNCEPUT. ESTE NEVOIE DE ÎNCERCĂRI
REPETATE, DEMONSTRAȚII NESFÂRȘITE,
REPETIȚIE MONOTONE ÎNAINTE CA
INOVAȚIA SĂ POATĂ FI ACCEPTATĂ ȘI
INTERIORIZATĂ DE ORGANIZAȚIE. ACEST
LUCRU NECESITĂ RĂBDARE
CURAJOASĂ.”**

Warren Bennis

INTERVIU CU MEMBRII ECHIPEI DE ROBOTICĂ A LICEULUI TEORETIC DE INFORMATICĂ

Alexandru Marghiloman

BARBU COSTIN

În calitate de membru, mă simt în primul rând inspirat, fiecare proiect dezvoltat stimulându-mi imaginația și pot spune că am devenit mult mai creativ datorită acestei echipe. Mă bucur să lucrez săptămânal, uneori zilnic, cu alți elevi de vârsta mea care mi-au devenit prieteni și fiecare proiect făcut împreună cu aceștia reprezintă momente de calitate.

În calitate de **lider**, am devenit mult mai încrezător în mine însumi și mă simt mult mai responsabil, având în vedere că în această echipă există și investiții în bani. De asemenea, sunt încrezător în viitor, având perspectiva unei cariere promitătoare în domeniul roboticii.

LAZARESCU MIRUNA

Pentru mine colectivul echipei de robotica este unul în care mă pot relaxa și totuși mă ajută la orice, visăm să ajungem departe cât mai repede și să excelăm cât se poate de repede.

OPREA EMY

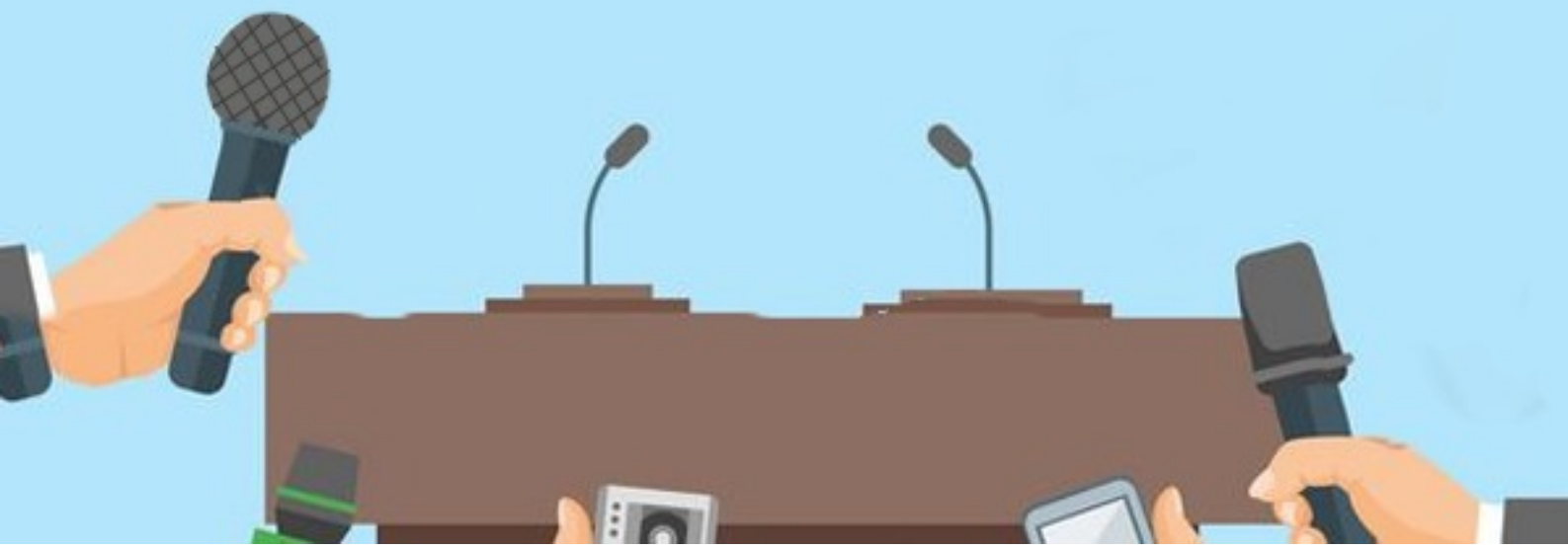
Îmi place foarte mult să lucrez în echipă. Este minunat să poți lucra cu oameni talentați și să împărtășești idei.

NICA IRINA

Îmi place să lucrez într-o echipă de robotica. Este fascinant să poți vedea cum se fac roboți care fac lucruri incredibile.

EREMIA CRISTINA

Pentru mine clubul de robotica este ca o a doua familie unde pot să mă dezvolt atât social, cât și profesional.

LUPU ROBERTINO

Spiritul din centru echipei este foarte puternic, desi nu ne cunoastem de prea mult timp

SIMA COSMIN

Am format prietenii puternice astfel incat sa creem o performata a clubului de robotica.

BUHARU RAZVAN

Îmi place sa fiu aici, deoarece toti avem ceva in comun.

MIRUNA ȘI IRINA:

Desi Pr&Marketing pare a fi un departament foarte usor, unde nu exista multa munca solicitanta nu este chiar asa, noi, fetele de la Pr ne ocupam timpul pe partea promovarii unde este greu sa atragi persoanele, sa inteleaga si sa vada ce se intampla, din nou o mare parte a timpului o ocupam cu concursurile si pregatim tot ce trebuie sa fie legal si administrat pentru a participa la acestea si mentinerea sponsorilor, plus cautarea altor parteneriate unde primim ajutorul mentorului nostru domnul Ștefan Pîrlog.

Departamentul de programare

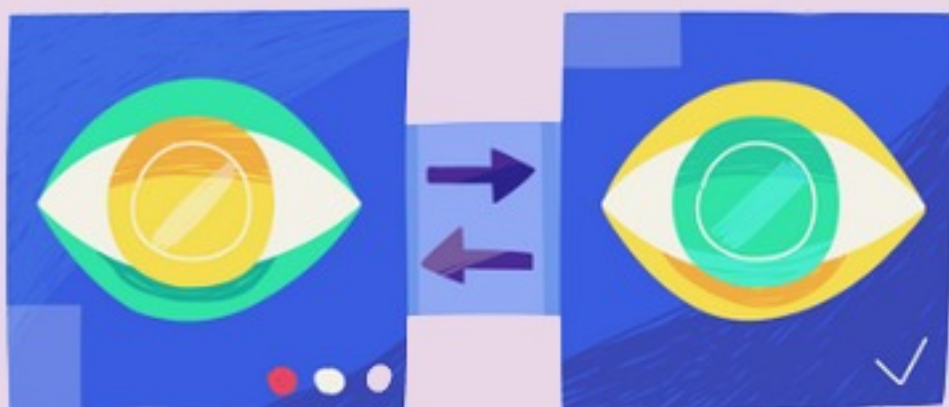
Departamentul de programare este unul important din multe puncte de vedere. Aici se creaza codul pentru roboti cea ce le da viata acestora.

Departamentul de inginerie

Departamentul de inginerie este unul dintre cele mai grele deoarece aici se construiesc robotii de la zero. Utilizand programe specializate pentru modelare 3D putem crea orice piese sau componenta care ne este necesara. Circuitele electrice iau nastere tot in aceasta ramura, fiind apoi predate celor de la programare pentru crearea codului. Este un departament important, unde toata lumea depune efort pentru construirea optima a robotului

CYBER BRAINS ROBOTICS - CLUBUL DE ROBOTICA -

10

CINE SUNTEM NOI?

Suntem o echipa de robotica, ce doreste sa se dezvolte , din cadrul Liceul Teoretic De informatica "Alexandru Marghiloman"

UNDE VREM SA AJUNGEM?

Ne dorim, sa ne omologam echipa sa facem prezentari astfel incat sa crestem audienta clubului nostru

DE UNDE A INCEPUT TOTUL?

Totul a inceput de la pasiunea pentru tehnologie si electronica acestea fiind dezvoltate pe parcurs de catre domnul nostru profesor Pirlog Ștefan

STUDENTS'

WORK

This is Photoshop's version of Lorem Ipsum. Proin gravida nibh vel velit auctor aliquet. Aenean sollicitudin, lorem quis bibendum auctor, nisi elit consequat ipsum, nec sagittis sem nibh id elit. Duis sed odio sit amet nibh vulputate cursus a sit amet mauris. Morbi accumsan ipsum velit. Nam nec tincidunt auctor a ornare odio. Sed non mauris vitae erat consequat auctor eu in elit. Class aptent taciti sociosqu ad litora torquent per conubia nostra, per inceptos himenaeos. Mauris in erat justo. Nullam ac urna eu felis dapibus condimentum sit amet a augue. Sed non neque elit. Sed ut imperdiet nisi. Proin condimentum fermentum nunc. Etiam pharetra erat sed fermentum feugiat, velit mauris egestas quam, ut aliquam massa nisi quis neque. Suspendisse in orci enim.

This is Photoshop's version of Lorem Ipsum. Proin gravida nibh vel velit auctor aliquet. Aenean sollicitudin, lorem quis bibendum auctor, nisi elit consequat ipsum, nec sagittis sem nibh id elit. Duis sed odio sit amet nibh vulputate cursus a sit amet mauris. Morbi accumsan ipsum velit. Nam nec tincidunt auctor a ornare odio. Sed non mauris vitae erat consequat auctor eu in elit. Class aptent taciti sociosqu ad litora torquent per conubia nostra, per inceptos himenaeos. Mauris in erat justo. Nullam ac urna eu felis dapibus condimentum sit amet a augue. Sed non neque elit. Sed ut imperdiet nisi. Proin condimentum fermentum nunc. Etiam pharetra erat sed fermentum feugiat, velit mauris egestas quam, ut aliquam massa nisi quis neque. Suspendisse in orci enim.

SOCRATE'S EXECUTION

Socrates was a philosopher, professor and writer from ancient Greece. For Socrates, the ability to engage in dialogue was essential, prioritizing in this way the soul, not the body. In the year 398 BC, he was accused for trying to introduce new divinities and for avoiding the recognition of the current gods recognised by the citadel. The accusers were the poet Meletos, rhetor Anytos and tanner Anytos, who were not pleased with his presence and considered him a dangerous individual for society. Socrates had the right to propose his punishment in exchange for his execution, but his suggestion that he be fed in the Prytanium was an insult to the magistrates. In consequence, after the ballots were completed, it was observed that capital punishment was the favorite one, receiving the most votes. His fate was sealed after he was forced to consume hemlock poison from a goblet.

Socrates spends the last moments of his life with his friends, talking about topics such as the immortality of the soul, then consumes the poison without hesitation. His last words were: "Criton, I owe Asclepius a rooster, please don't forget to give it to him."

11th grade student

CINE SUNT EU ȘI CE ESTE „TRĂIEȘTE ȘI VISEAZĂ”? 13

Numele meu este Cristian Denisa-Elena, am aproape 18 ani și figurez ca elevă a Liceului Teoretic de Informatică „Alexandru Marghiloman” din Buzău. Cum nu știți cine sunt, vă pot spune că sunt o fată care vrea să vă deschidă inimile tuturor către lectura modernă și să vă capteze atenția prin creațiile ei. Sunt o fire foarte energică, ambițioasă, încăpățânată și foarte creativă.

Deși sunt pe un profil real, Dumnezeu a decis ca destinul meu să fie altul și să-mi scoată la iveală un alt drum. Cartea pe care o scriu este modul prin care Dumnezeu a decis că viitorul meu trebuie să fie altfel. Uneori, deși pornim cu un vis, așa cum eu am vrut să fiu medic, se întâmplă ca pe parcurs să descoperim ca destinul ne este altul. Așa este cazul meu.

„TRĂIEȘTE ȘI VISEAZĂ „ este o carte care permite tuturor să simtă ceea ce personajele simt, să trăiască cu ele cele mai mari emoții și să viseze mereu roz într-o lume plină de negru. O poveste captivantă despre vise, destin, tineri ce debutează în viața de adult și cel mai important totul despre iubirea dintre doi tineri ce se iubesc de o viață!

**ENJOY
YOUR
SELF**

TRĂIEȘTE ȘI VISEAZĂ CAPITOLUL 1

„Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca Marcol spuse ea zâmbind apoi își întoarce privirea către el.”

Noiembrie, luni. O cameră întunecată devine deodată luminoasă la prima tragere a draperiilor. O rază de soare își făcu simțită prezența pe chipul angelic al Oliviei. Își deschide ochii ciocolatii și privește pe fereastră. Totul frumos, copaci cu frunze multicolore, vreme frumoasă și Lorelai, colega de apartament a Oliviei, ce stătea în pragul ușii și o privea pe colega sa ce își mijea ochii la peisajul de afara.

-Bună dimineața, soarel

-Bună dimineața celei mai bune prietenel Așa matinală?

-E ora opt, Olivia!

-Cum?? O ,nul

Sare ca arsă din pat și începe să se agite:

-Azi am un interviu!Cum am putut uita?Ce târziu estel

-Olivia, calmează-te! Este imposibil așa de dimineață să ai loc interviu. Am venit să te chem la micul dejun!

-Este un interviu important! Am șanse să-mi împlinesc cel mai mare vis!
 După rutina ei obișnuită, iese în grabă pe ușă fără să mănânce măcar și pleacă către cea mai apropiată stație de autobuz pentru a ajunge la interviu. Olivia visează să ajungă o mare scriitoare și de curând pare că norocul îi surâde în față. Este la facultate în Olanda și stă într-un apartament frumos amenajat alături de prietena ei cea mai bună, Lorelai.

OLIVIA

Alerg cât mă țin picioarele pentru a prinde autobuzul, dar din neatenție, mă izbesc de cineva și cad. Nu ridic bine privirea și văd un tânăr care încearcă să mă adune de pe jos.

-Îmi pare rău! spun eu ușor intimidată.

-Nu-i nicio problemă! Și eu pășesc des să fiu neatent. Îmi face cu ochiul.

Fără să vreau, îi zâmbesc și plec grăbită la destinație. Nu am apucat să mă prezint, mi-ar fi plăcut mult să-mi fac un prieten nou, mai ales că aici în Olanda nu am putut găsi multă lume dragă.

Ajung în fața unei clădiri imense. Mă apropiu de ușă unde mă așteaptă o femeie din personalul acestei așa zise clădiri. Nici nu știam cum va fi. Pășesc emoționată către lift pentru a urca până la ultimul etaj al acesteia. Mă simțeam ciudat, oamenii de aici erau îmbrăcați la patru ace în timp ce eu arătam ca o simplă fată de la țară, o rochie neagră mulată pe corp, un sacou de aceeași culoare și o pereche de balerini de un albastru închis.

Ajunsă la ultimul etaj, doamna m-a condus la sala unde urma să fie așa zisul interviu. Într-o sală mare unde mă așteaptă șase persoane total necunoscute cu excepția uneia, pe care o știu. Era chiar tânărul peste care am dat mai devreme. Am roșit! M-am așezat frumos pe ultimul scaun liber și am fost atentă la bărbatul aflat în fața noastră care ne vorbea despre cum viața de scriitor e una tare complicată.

Tresar ca arsă când îmi aud numele. M-am alăturat acelui domn care mi-a zâmbit și m-a rugat să mă prezint, spunându-mi povestea pe scurt. Se pare că toți cei din încăpere făcuseră deja asta, iar eu eram ultima, fiind o întârziată.

-Cu mari emoții, țin să mă prezint. Sunt Olivia Maria Jensen, am aproape douăzeci și unu de ani și acum doi ani am venit în Olanda la facultate pentru a-mi împlini visul. Povestea mea a început la șaptesprezece ani când părinții mei au luat-o pe drumuri diferite, iar pe mine au decis să mă alunge brusc. Din mai multe motive, am decis să învăț să mă descurc singură, să muncesc, să învăț pentru a lua bacul și să ajung până aici. Nu a fost ușor, mi-a fost greu singură, dar ușor ușor m-am pus pe picioare și am avut alături oameni cu suflet mare!

-Olivia, spune o doamnă din public, cu toții am văzut ce ai scris în online și credem că ceea ce tu ai expus pe foaia de hârtie e artă. Rar găsim tineri să știe să ne impresioneze cu povești de viață, cărți care ajută oamenii să-și găsească iubirea față de literatură și cu experiența oferită de o carte bună!

Inima îmi sărea din piept, era un moment unic în care am simțit că viața mea poate căpăta sens!

-Mulțumesc enorm! răspund eu politicos.

Tânărul de mai devreme se îndreaptă către mine după ce luăm o pauză. Se oprește în fața mea și îmi zâmbeste, apoi îmi sărută mâna. Roșesc.

-Eu sunt Marco, un visător!

-Eu sunt Olivia, tot o visătoare!

Ne privim câteva secunde, apoi suntem întrerupți de cineva. Privesc și fața mea se umple de bucurie.

-Ce s-a întâmplat? Cine este?

-Este fosta mea dirigintă din liceu. Mi-a fost ca o mamă! Ea e doamna O'Halloren. Intră în sală, privește în jur și..

-Olivia!

-Doamnă O'Halloren...

Doamna O'Halloren intră cu pași repezi în sală și o îmbrățișează pe Olivia cu lacrimi în ochi. Olivia o cuprinde strâns și câteva lacrimi de fericire îi apar pe chip. După toată discuția din sală, Olivia rămâne cu inima împăcată căci peste două săptămâni avea să părăsească Olanda și să meargă în state pentru a evolua în ceea ce își dorea să realizeze.

MARCO:

Astăzi am întâlnit pe cineva. Olivia... un nume frumos, o fată încântătoare cu ochi ciocolatii, păr șaten și chip angelic! Parcă o cunosc de undeva, dar nu știu de unde! După ziua obositoare de astăzi, ajung acasă unde dau de mama ce părea foarte fericită. Mă așez lângă ea și o privesc, apoi o întreb :

-Ce-i cu fericirea de pe chipul tău?

-Am reîntâlnit-o pe Olivia, fosta mea elevă, printre cele mai bune, a fost ca și fata mea!

-Ea este Livi, despre care vorbeai în fiecare seară când veneai la mine înainte de culcare?

-Da, astăzi am vorbit cu ea! A fost acceptată în America! Peste două săptămâni va pleca de aici. Mă gândeam, poate ar trebui să ne mutăm și noi din nou acolo, sunt sigură că după discursul de astăzi, are nevoie de sprijin!

-Sunt de acord, nici nu știi cât de mult vreau să o cunosc și poate..

-Marco? Cineva pare cam îndrăgostit!!

-Eu?? Nici pe departe.

După ce Olivia ajunge acasă, Lorelai o întâmpină cu bunătați și o felicită pentru reușita sa. Se simt bine împreună, dar încă nu știe cum să-i spună prietenei sale că peste două săptămâni trebuie să plece de lângă ea.

După o discuție lungă, amândouă se așază în pat și încep să se gândească la planuri de viitor și la cum viața lor ar deveni mai bună. După o oră, când Olivia dormea dusă, telefonul îi vibrează, iar ea, tresare din somn și își trage telefonul lângă ea.

Viața Oliviei s-a schimbat foarte mult de când aceasta s-a mutat în America împreună cu Marco și mama acestuia, fosta dirigintă a Oliviei. Olivia s-a apropiat de mama lui Marco și mai mult, căci aceasta i-a fost ca un părinte cât timp părinții ei nu au vrut să mai audă de ea, iar cu Marco a aprins o legătură foarte profundă, stând tot timpul împreună, ba chiar locuind în același apartament.

-Nu mi-am închipuit niciodată că pot să trăiesc așa și să am parte de tot ce nu am avut din partea părinților mei! Spuse Olivia

-Ei bine, acum te poți bucura de tot ce îți oferă viața, să îți lași trecutul în urmă și să-ți formezi un viitor așa cum ai visat acum mult timp. Permite-ți să-ți dorești!

-Dar Marco, și dacă îmi las familia în spate, cum voi putea trăi cu gândul că am o familie și nu fac nimic pentru ei? M-au îndepărtat...dar eu nu pot renunța o clipă că într-o zi, ceva se poate schimba.

-Și răul pe care ți l-au provocat..?

-Îl voi șterge puțin câte puțin cu buretele!

Marco o privea cu milă, dar știa că ea are dreptate și nu poate schimba dragostea pe care ea le o poartă.

După opt luni de viață americană, printre străini și cu o nouă viață scoasă în cale, Olivia și Marco decid să se întoarcă în România. Marco vrea să-i facă o surpriză Oliviei și să o ajute să se împace cu familia ei.

-Deci Marco, de ce vrei să mergem cu adevărat acasă?

-Hmm.. Poate pentru că vine Crăciunul și ar trebui să ne întoarcem și în țara noastră natală?

-Ceva e putred la mijloc, dar o să te fac eu să-mi spui Zise Olivia și începe să râdă împreună cu Marco.

-Gata cu râsul, hai să ne pregătim!

Pe 20 decembrie au plecat cu primul avion găsit și Marco cu speranța că va reuși să îi arate Oliviei, în sfârșit cât de mult o iubește.

-Care e dorința ta de Crăciun? O întrebă el, privindu-i chipul nostalgic care se uita la norii albi ca laptele din afara avionului.

-Nu cred că anul ăsta am vreo dorință arzătoare, tu și mama ta sunteți tot ce mi-am dorit. O familie. Și poate..

-Îți vrei familia adevărată și pe Lorelai.

-Adevărat tot ce grăiești dragul meu Marco!

România mirosea a portocale, brazii, zăpadă, aglomerație, a colinde și a „bun venit acasă”. După mult timp era zăpadă pe jos, iar lumea ce ieșea din aeroport aproape că țipa de fericire la întâlnirea cu cei dragi. Atmosfera de Crăciun se simțea peste tot, iar Moș Crăciun era și el în aeroport pentru a le oferi cadouri tuturor.

Olivia primi și ea un cadou. O cutiuță mică, de culoare roșie de care era atașat un bilețel: "Pentru cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o!" Aceasta se înroși imediat, apoi deschise cutiuța, unde se afla un lăncișor de aur cu un înger tot din aur atașat de el. Știa că e de la Marco, așa că îl îmbrățișă imediat chiar dacă se prefăcu că nu își dăduse seama.

-Cum de.. Cum ai.. Stai, cum i-ai spus Moșului de acest cadou?

-Surprizele nu se spun! Îi spuse Marco și o luă de mână, apoi ieșiră către mașină pentru a merge acasă la Marco.

Noaptea aceea era una neliniștită pentru Olivia căci somnul nu apărea, așa că s-a decis să scrie o scrisoare pe care știa că oricum nimeni nu ar putea să o vadă. După vreo douăzeci de minute de scris Olivia adormi cu capul pe biroul din camera lui Marco, acesta urmând a o trezi în jur de ora patru când și lui îi fugise somnul.

-Vai vaivai, ia uite cum a adormit eal

Olivia tresare și fără să-și dea seama scrisoarea alunecă sub birou, scrisoare pe care Marco o găsește cu privirea numaidecât.

-Hai la un somn corect dragă Oli, nu-mi permit ca în apropiere de Crăciun să devii un zombie! Păcat însă că ea deja adormi fără a putea să zică ceva, iar Marco luă ușor scrisoarea de sub birou.

-Știu că nu e corect, dar poate este o șansă să o fac fericită și să îi pot spune în acest fel că o iubesc! Își spuse Marco și o lacrimă îi curse pe chipul lui trist.

Ajuns în cealaltă cameră, deschise scrisoarea și citi: "Vreau acasă la mine de Crăciun. Nu vreau să fiu o povară pentru Marco, mai ales că nu îi pot mărturisi sentimentele mele. Poate că într-o zi adevărata mea familie mă va dori înapoi și voi avea un Crăciun fericit, avându-i pe ei sub brad și pe și pe Marco sub vâsc. Și într-un final aș vrea ca familia mea să știe că îi iubesc cu adevărat, sincer și... COMPLETI...". Scrisoarea a fost una lungă la care nici Marco nu s-ar fi așteptat să plângă ca un copil.

-O să te fac fericită de Crăciun! Asta e dorința mea! Și-a spus. Apoi și-a pus planul în aplicare, alături de prietenul lui cel mai bun, Filip, ajuns și el în România. În dimineața următoare au plecat acasă la părinții Oliviei pentru a îi convinge să o primească și pentru a se lămuri cu ce s-a întâmplat în ultimii ani. El deja știa unde aceștia stăteau.

Privea casa aceea ca și cum nu o recunoștea. O casă cu etaj, foarte frumos amenajată, cu grădină și înconjurată de brazi împodobiți cu luminițe, globulețe și panglici. Marco bătut la ușă. Cineva deschise, iar atunci el rămase șocat:

-Lorelai? Dar ce cauți tu aici?

-Păi am zis să nu te las să faci tu vreo surpriză primului Răse și îi pofti pe băieți înăuntru.

-Dar cum? Și tu pregătești același lucru?

-Chiar credea că îmi voi lăsa prietena atât timp în suferință nespusă?

-Chiar ești uluitoare, acum spune-mi, ce să fac și eu?

-Cu părinții ei am vorbit și am înțeles atât: Au crezut că Olivia a început să ia parte la niște vicii oribile alături de colegi de liceu și într-o zi aceasta a venit acasă rănită, arătând ca și cum ar fi consumat ceva și de atunci, au gonit-o, fără a asculta-o cumva... și fără a înțelege măcar ce se întâmplase cu ea.

Marco înghiți în sec. Știa cine erau cei ce i-au făcut rău. El, Filip și colegii Oliviei. Regreta asta și acum chiar dacă nu spusese nimănui și spera că prin ce face acum să repare suferința.

-E groaznic.. Poate ca acum au înțeles ce s-a întâmplat cu adevărat! Olivia mi-a spus că acei ticăloși i-au făcut rău, ea niciodată nu ar face așa ceva.

Părinții Oliviei au apărut alături de cei trei tineri și au discutat toată ziua despre acest subiect, părinții rămânând surprinși de cât de bine a ajuns fiica lor în câțiva ani. Au stabilit să își ceară scuze printr-o surpriză deja organizată de Marco, așa că au început pregătirile în timp ce Olivia așteptasă facă ceva interesant în zilele următoare, gândindu-se unde pierduse scrisoarea și așteptând ca Marco să se distreze cu ea.

Două zile mai târziu, Marco o minți pe Olivia că merg la Filip, acesta fiind fotograf, pentru poze profesionale de Crăciun, dar aceștia o duceau de fapt acasă la ea.

-Marco, acum pot să cobor din mașină? Nu văd nimic și vreau să intrăm mai repede în casă, e frig.

-Acum ține-te mine și nu deschide ochii până nu spun eu să-i deschizi!

Marco o luă pe Olivia de mână și înaintară, Filip ajungându-i din urmă. Olivia simți un miros cunoscut și începu să tremure din cauza unei emoții bruște.

-Mirosul de cozonaci al mamei. Ea îi gătea așa când eram mici. Eu și fratele meu, Adi, ne întreceam cine mănâncă mai mult.

-Hmm, mama lui Filip face cozonaci asemănătorii! O mint ei până ajung în sufragerie.

-Deci, ești gata?

-Doamne Marco, tremur, sunt gata de când am intrat!

-Deschide-ți ochii și permite-ți să zâmbești!

Olivia deschise ochii și rămase într-un șoc profund, apoi șiroaie de lacrimi îi umezeau obraji roșii și ochii căprui ca de căprioară.

-E adevărat sau e doar un vis? Sunteți chiar voi sau e doar o întruchipare a chipurilor voastre? Părinții ei au luat-o în brațe cerându-și iertare pentru suferința provocată atâția ani și au stat de vorbă cu ea pentru a lăsa în umbra toată suferința. Olivia s-a pierdut în lacrimi în brațele lor, ale fratelui ei, urmând apoi să îi îmbrățișeze și pe ceilalți care s-au strâns în jurul lor.

-Nu știu dacă e realitate, dar asta e tot ce mi-am dorit de Crăciun. Mi-am dorit să am din nou o familie și să știu că voi părinții mei sunteți mândri de mine așa cum cei cu care am venit sunt. Va mulțumesc că acesta e cel mai frumos cadou de Crăciun și că acum pot trăi așa cum mi-am dorit!

-Ar trebui să mulțumești cuiva care te așteaptă lângă fereastră! spuse mama sa. Olivia îl privi pe Marco cum o urmărește cu privirea încă de când au ajuns acasă. Merse lângă el, îl privi și se pierdu în ochii lui negri ca furtuna ce a fost în inima ei acum mulți ani.

-Știu că tu mi-ai luat scrisoarea și ai făcut toate astea pentru mine și mai știu că ai aflat care sunt sentimentele mele pentru tine. Lorelai mi-a povestit. Îți mulțumesc enorm.

-Și eu mai știu că... Că... Ămm... Te cam iubesc și ești dorința mea de Crăciun. Ești fata cu ochii de căprioară, cu par brunet ca abanosul și suflet ca lăntșorul pe care viitorul tău iubit ți l-a dat! Un suflet de aur care m-a ajutat să fiu un bărbat mai puternic și bun!

Olivia îl privi zâmbind și cu obraji roșii ca cireșele, iar acesta își lipi fruntea de a ei spunând :

-Crăciun fericit celei mai fericite fete pe care o cunosc!

-Crăciun fericit celui pe care îl iubesc sincer, cu adevărat, complet!

-Acum, Oli, privește deasupra ta!

-O vai, vâscl Vâscl Vâscl E adevărat?

Olivia nu apucă să spună nimic căci, Marco o sărută sub privirile părinților, prietenilor, sub priveliștea iematică de afară, înconjurați de colindele de Crăciun ale lui Ștefan Hrușcă și Dumnezeu ce îi privea de sus cu aceeași dragoste pe care ei și-o împărtășeau!

„Și l-a privit în profunzime fără să știe că el e cel pe care îl iubea de o viață... Și se priveau adânc, ochii lor plini de mister și sufletul încărcat de o iubire de care niciunul nu s-ar fi gândit a avea parte vreodată!”

Olivia ședea la masa rotundă din bucătăria apartamentului ei, a lui Marco și al mamei lui și se gândea la cât de mult i se schimbase viața de când fusese în România. Marco era iubitul ei, avea din nou părinți aproape, Lorelai se mutase și ea vizavi de ea și cel mai important și-a găsit un alt drum pe care să meargă, iar în timp ce se gândea...

-Emoționată?

-Eu? Nici pe departe! Sunt gata de un nou început.

-O haide, nu mă păcăli...cu toții știm că a fi scriitoare și asistentă în același timp nu e ușor!

-Sunt ultimele mele zile ca asistentă aici și tot ce sper e ca asta să fie cu adevărat scopul meu în viață...căci nu pot trăi din scris, chiar dacă mi-aș dori ca totul să fie altfel.

-Dar nu ești singură, eu sunt iubitul tău și sunt alături de tine!

-Știu, dar trebuie să fiu și independentă, nu să depind doar de bărbat!

-Ești o femeie puternică oricum! Baftă astăzi, te iubesc!

-Și eu visătorule!

Olivia și-a parcurs ziua de muncă cu brio. A salvat o viață de la înec și a ajutat copiii din secția de pediatrie să își ridice moralul împotriva bolii lor. Apoi Lorelai a venit să o ia și să o pregătească pentru petrecerea de început de semestru a facultății, de după vacanță, unde aveau să meargă.

-Ei bine ce crezi? Îi va plăcea lui Marco?

-Ești superbă draga mea, iar el e topit după tine oricum!

Ajunse la bal, Marco le aștepta la ușa de la intrare:

-Draga mea iubită, pregătește-te pentru o seară magnifică, plină de surprize!

-La ce te referi?

-Veai vedea, urmează-mă, trebuie să dansăm!

Prietenii ei se ocupaseră de cea mai importantă carte scrisă de ea și pe care ea nu o publicase nicăieri și nu o arătase publicului, dar care era excepțională. Și se numea: „Nu-mi ajunge o viață” și urma să câștige în concursul lansat de universitate, iar noaptea aceea urma să fie o noapte decisivă.

Toți studenții se opriseră. Conducerea universității era pe scenă și se pregăteau să anunțe vestea cea mare, în timp ce Olivia îl căuta cu privirea pe Marco. Lorelai se pregătea să înregistreze iar noul lor prieten Ianis pregătea tot ce este necesar unei înregistrări reușite.

-Un furtunos cor de aplauze pentru frumoasa noastră scriitoare, Olivia, care în această seară a primit rolul de cea mai bună scriitoare la nivel local!

Olivia privea uluită la mulțimea ce o înconjură și o aplauda pentru reușita de care ea nu știa.

-Urcă pe scenă! Urcă pe scenă! Au strigat prietenii ei.

A urcat și primul gând a fost să îl caute instinctiv pe iubitul ei cu privirea, dar acesta nu era nicăieri.

-Olivia, cartea ta nepublicată ne-a fost astăzi dezvăluită nouă, de ce ai ales să ascunzi astfel de poveste de viață față de public?

Inima îi sărea din piept. Știa acum ce se petrece și totuși nu era supărată. Și-a luat inima în dinți și a replicat:

-A fost un subiect intim, o poveste bazată pe ce am trăit eu până acum și cum e viața în secolul în care suntem. Mi-a fost teamă că n-aș putea ajunge aici, având în jur atâția oameni talentați care m-ar întrec! Deci, sunt recunoscătoare enorm că am ajuns aici!

-De acum ,pentru tine totul se va schimba, iar noi și colegii tăi îți dorim ca visul tău să devină realitate și să-ți găsești cu adevărat drumul

Olivia era speriată și obosită, dar fericită. Teama ei în acel moment era că rămăsese singură printre atâția străini care o cunoșteau, dar pe care ea nu îi cunoștea nici după 2 ani de facultate. Apoi o scîlpire i-a apărut în ochi.Marco ajunsese în fața ei pe scenă, cu un buchet de flori și cartea scrisă de ea ,tipărită și aranjată frumos.S-au îmbrățișat strâns apoi,în văzul tuturor ,ea l-a privit în profunzime fără să știe că el e cel pe care îl iubea de o viață... Și se priveau adânc, ochii lor plini de mister și sufletul încărcat de o iubire de care niciunul nu s-ar fi gândit a avea parte vreodată!

-Ți-am spus că trebuie să-ți permiți să visezi roz chiar și într-o lume în care totul e negrul

-Și tu mi-ai adus mie lumea la picioare și m-ai făcut să trăiesc în jumătate de an tot ce n-am trăit în adolescență!

Au plecat apoi acasă ținându-se de mână, plutind pe străzile întunecate ale New York-ului și vorbind de viața simplă și fericită de altă dată pe care ei și-ar fi dorit să o trăiască.

„Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece „

-Iată și un verset adăugat la sfârșitul unui capitol din noua mea cartel zise Olivia.

-Și cum se va numi noua ta carte?

-„Dragoste în miez de noapte”

-Așa cum e iubirea noastră?

-Poate mai mult!

Mama lui Marco, doamna O'Halloren îi privea duios și se întreba cum puteau doi tineri, în noua generație să-și poarte o asemenea iubire care doar în trecut și cărți o mai găsești..sau cum fiul ei,dintr-un băiat cu apucături rele,a devenit un bărbat gata să facă fericită femeia pe care demult a iubit-o și a rănit-o fără ca aceasta să știe acum cine estel O intersecție în plină stradă, o privire profundă, o prietenie strânsă, susținere și protecție, un sărut și un cuplu format din doi tineri ce se știu de o viață!

CAPITOLUL4

COȘMARUL DIN MIAZĂNOAPTE

La două zile după marea premiera a Oliviei, Marco stătea la geamul din camera iubitei lui ,în timp ce aceasta își croia drum către pat.

-Ești bine? O întreabă Marco ușor îngrijorat.

-Sigur, nu-ți face griji!Dar tu?

-Eu sunt bine atât timp cât și tu ești!

-O să mă culc. Sunt foarte obosita după muncă, ne vedem dimineață!

-Sigur iubito!Te iubesc!

-Și eu!

Deși erau împreună, Olivia a preferat să păstreze distanță intimă față de Marco, dormind separați.

Marco s-a întrebat mereu de ce, dar știa ca Olivia trecuse prin multe înainte să plece de acasă.

După vreo 2 ore, Olivia încă nu adormise. Nu putea să doarmă, gândurile puseră stăpânire pe ea și somnul îi fugise complet.

-E incredibil. Am o carte lansată fără voia mea, dar sunt fericită. Am un iubit,prietenî,părinți,tot ce mi-aș dori vreodată. Dar lipsește ceva.

Deodată o străpunse un val de tristețe profundă. Era cineva care îi distrugea gândurile aproape zilnic neputând trece peste trauma avută. Un băiat cu care copilărise pe băncile școlii și liceului. Un băiat imatur care o făcuse să sufere ani la rând, datorită lui fiind alungată de acasă.

-Și sunt multe întâmplări Doamne. Oare cum aș putea să uit tot ce am trăit cu el sau în toată perioada aceea și urâtă și frumoasă? Oare unde o fi Ioan și oare ce o fi făcând?

Da, acela era numele pe care ea și-l amintea că l-a iubit ani, dar pentru care a suferit un mult. Nu-și mai amintea numele lui întreg, vârsta, dar înfățișarea și-o amintea vag, putea să jure că semăna cu Marco leit. Oare asta să fie motivul pentru care e cu el? Că îi seamănă primei și mării ei iubiri sau poate chiar e el? Nu, poate e doar o coincidență.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Apoi adormi.

Între timp, aceasta se aruncă într-un somn profund și pluti în vis.

-Marco,Marco,unde ești?

Fata striga, era la pământ, sub o grămadă de mobilier și pereți.

-Cutremur!gândi ea.

A început să strige și mai tare. Nimeni.

-Lorelai,Ianis,Filip,unde sunteți?Vă rog spuneți-mi că sunteți bine, Marco nu-mi răspunde. Nimeni.

Fata începu să plângă, când niște brațe puternice o ridicară de sub mormanul de pietriș. Deschise ochii și își aruncă privirea către persoana ce a ridicat-o. Era el, era Ioan, doar că avea înfățișarea lui Marco. Olivia țipa.Acesta o smulse din morman și o luă spre cea mai apropiată ieșire.

Până să iasă, acesta i-a replicat: "Nu uita că și eu te-am iubit,dar nu mă meriți, trebuie să.. Băiatul nu a apucat să spună ce dorea căci cutremurul revenise și ei au fost îngropați de vii în mormane uriașe de resturi de casă.

Olivia se trezi speriată, tipând și chemându-l pe Marco, care trânti ușa ca disperat:

-Sunt aici, aici sunt! A fost doar un coșmar! Linștește-te..îi spuse el duios.

Ea tremura și simțea că își pierde tot aerul din corp.Leșină.Marco o întinse în pat și adormi alături de ea.

Dis de dimineață, amândoi stăteau îmbrățișați și Olivia încerca să îi vorbească iubitului ei.

-A fost groaznic, groaznic!

-Știu.. ai tot plâns în somn..poate ar fi cazul să-mi povestești!

-Și dacă doare..?

-Ca să nu mai doară trebuie să vorbim! Ți-am promis că voi fi aici când te vei pierde și lată-mă.

-Acum mulți ani am cunoscut încă din clasele primare un băiat cu care am copilărit doar în preajma școlii. În afara școlii părinții îmi interziceau să ies cu copiii, ei fiind mult prea protectori și stricți cu mine. Zilele treceau și noi ne apropiam mai mult și mai mult, ba chiar ne țineam de mână în orele prin clasa a IX a. Nu am fost niciodată împreună, eram doar cei mai buni prieteni, dar era marea mea iubire până în clasa a X a când a luat-o pe căi mai rele și a început calvarul. Nu a mai știut de existența mea un an întreg. leșea noaptea, fuma și cu mine prin clasa a XI a prefera să-mi spună că mă urăște, ba chiar prieteni de ai lui m-au drogat..

Olivia începu să plângă.

-Știu că e greu,dar e bine să te descarci față de cineva! Trebuie să fii puternică!

-Ok,o să continui..

-De aici a pornit și alungarea. Părinții mei credeau că am luat-o pe căi rele neștiind ce s-a întâmplat. Fiind la școală, în pauză, prietenii de ai lui care erau pe atunci și ai mei, m-au fraierit, m-au invitat cu ei la un suc și cred că mi-au turnat substanțe în băutură. O fată din grup a profitat după și a spus băiatului pe care îl iubeam adevărul plus câteva minciuni cum că eu fumez sau alte lucruri de genul ,când eu eram prima pe liceu la învățat.M-a făcut de râs în fața întregului liceu..toți au râs de mine, chiar și el. Am primit jigniri,el țipa la mine și îmi spunea să-mi iau gândul de la ceva cu el. Apoi tot el și prietenii noștri, m-au lăsat în fața ușii mele și au plecat. Părinții mei văzându-mă într-o stare urâtă, nu m-au crezut și au început al doilea calvar. El se schimbaseră complet și trauma mea apăruse deja încă dinainte de plecare. Au urmat și mai multe. Băiatul pe care îl cunoscusem în clasa întâi dispăruse. Devenise un adolescent rece, cu apucături urâte, fără inimă și care îmi distrusese viața într-o singură zi când ai mei m-au alungat. Tot ce trăisem frumos cu el se ruinase și tot ce am reținut despre el era numele lui...

Lui Marco simțea că i se strânge inima. Își dăduse seama despre cine vorbea.

-Ioan! Ioan și cred că era cu un an sau de vârstă cu mine!

Marco a înlemnit. Era al doilea lui nume. Simțea acum toată vina năpustindu-se în întreg corpul-a provocat fetei pe care o iubea de fapt,traume. Și cum de nu o recunoscuse pe mama lui sau chiar pe el.A jucat teatru bine, apoi și-a dat seama că mama lui nu spusese nimănui ca el e copilul ei.

-Marco? Ești alb ca varul, ce..?

Acum el o privea cu milă și nu înțelegea ce a fost în capul lui la acea vreme..o iubea de când erau școlari și totuși a fost un idiot din teama de iubi. Cum ar fi putut să-i spună că el e fără ea să nu sufere.

Apoi, se uită în ochii ei de căprioară de un câprui deschis ,ochi ce îl priveau nedumeriți. Îi luă gâtul cu mâinile și își undui buzele moi cu buzele ei dulci. Amândoi își închiseseră ochii, fiind purtați de val în timp ce gurile lor se contopeau. Marco o întinse în pat, iar ea își puse mâinile în jurul umerilor lui, doar că Olivia se opri. Îi era greu. Și-au rupt sărutul, apoi aceasta îl îmbrățișă, fiind întrerupți de prietena lor care îl privea îngrijorată.

-Trebuie să mergi la muncă surioară! Îi spuse Lorelai, Oliviei.

-O da, așa este,acum merg!Mulțumesc!

-Marco, tu rămâi cu mine, trebuie să vorbim!

După ce Olivia a plecat,iar mama lui de asemenea, Lorelai și Marco stăteau așezați la masă, cu cafeaua în față, iar fata i-a replicat:

-Ce s-a întâmplat?

Marco nu avea cuvinte. Era răvășit.

-Marco,ce s-a întâmplat? Olivia pare foarte distrusă.

-Marco, spune ceva!Mă înspăimânt!

-Trebuie să afli ceva,dar jură-mi că nu suflă o vorbă!

-Jur!

-Eu..

The End

It was just another boring saturday morning,when everything Don believed has changed.He was just exiting the bathroom when the dogs started to bark and the ground to shake just like in an apocalyptic movie.

After the earthquakes stoped,Don quickly went outside to see what happend,and what he saw marked him for life.Debris of destroyed houses and corpses of his neighbours where everywhere.He could never belive it.Nust yesterday he was helping the old granny to cross the road just to see her now crashed under debris trying to sheild her grandchild.

Sadly for Don the things just started.Right after he started to acknowledge the fact that he's in danger,pieces of the sky started to break and fall just like glass,leaving just pure darkness of the once blue morning sky.Observing the cracks,Don's instincts started to scream that he should run and never look back.He started to run like his life depends on it,because unknown to Don,a black creature exited the crack and came after him.Just when he thought he was safe,the black creature appeared right in front of him with his arm streached forward.

When Don looked down he could not belive the fact that,the monster's arm went right through him,leaving him slowly losing his life.

*Barbaru
Andrei*

*Julia
Alexandru*

I had always thought about what job I had to choose, but the best eption for

could be to become a me developing engineer Normally I had always been passionate about technology and how does, things such the sites, games and other programs are actually created. Ever since I was a kid I remember watching tutorials and trying to create a few programs on my old PC.

Another reason may be because I find it fun and interesting and one of the best options into choosing a job in that to choose something that you like it and enjoy the most. And the last one but not least is that it is a well paid job. The salaries there arereally high and you could make a better future for yourself. to choose, that I always liked and had

A black and white photograph of a feather and two leaves. The feather is on the left, pointing downwards. The two leaves are on the right, one above the other, both pointing towards the bottom right. The background is a textured, light-colored surface with some darker, irregular shapes.

But hey everything happens with a purpose always.
There just have to be a reason, personally I don't
think that the coincidences really exist because I like
to believe that everything that happens, it happens
with a reason. For example, if you meet someone, you
met them with a reason, either they're a blessing or a
reason. I may be sound like a dreamer or something
like that, but I can guarantee you that I'm the most
realist person you've ever known. And I don't know if
most of the times I have a negative way of thinking
means that I'm a realist person, buy I like to believe
that it is. My friends be like: "Hey just have a little
hope, It's not the end of the earth. How do you know
that this is not gonna happen like ever?". t just know.
Because I just have this feeling that never gets wrong.
If I have this feeling I just know it is right.
And yes, maybe I just can't figure out what was the
reason of what

happened. Sad things happen. They do. But
we don't need to live sad
forever. I will just think that was just
meant to happen like that. I trust

Should I?
should I confess, or should I not?
my heart is heavy, the wind is fraught.
I keep the secret, deep and true,
I don't know what should I do.
I'll take a breath, I'll let it out,
confess the secret,
without a doubt.
life's too short
to live in fear
don't hold it in.
do what you gotta do.

În suflet plouă, și-i frig,
Furtuna-n mine ia avânt,
De ce n-ai fost vremea mea bună?
Ploile bat încet din trig,
În vremuri reci când m-am născut
Iar tristețea mă-nfioară în al meu cânt.
S-au dus anii, timpul s-a scurs
Dar dorul nu mi-a mai trecut.
Gândurile cad ca fulgii, Înghețați, nesimțiți și goi,
Într-un dans al melancoliilor, Când soarele s-a dus,
De ce n-ai fost o floare vie, lăsându-mă în ploi.
În grădina ce-am sădit?
Ai fost o așchie rea-n vie
În suflet plouă, și-i frig,
Ce-m-a-nțepat când am zâmbit. De parcă lumea s-a sfârșit,
Nu mai simt nicio căldură,
De ce cerul mi se pare mereu negru, Doar o adiere rece și dură
Când eu încerc să văd luna plină?
De ce n-ai fost vremea mea bună, În suflet plouă, și-i frig,
Când toți din jurul meu se bucură Zbor printre nori de
amintiri, Nici o rază de soare nu-i,
Doar întuneric și-amarăciuni

DE CE?

Toti ne-am întrebat macar odată. De ce trăim?"

De ce suntem vulnerabili?"

Care e sensul vietii?"

Dacă și tu ți-ai pus întrebările astea, ți-ai dat singur răspunsul la toate. Devii ceea

ce gândești. Ceea ce simți, atragi

Atunci când ești vulnerabil... știi că ești în viața..una e să trăiești, alta e să fii viu.

(chiar dacă are același înțeles la prima vedere) To

live means to breathe, so you'll

just keep your body and soul together. To feel alive...

means actually have feelings De ce să simt ceva?

Care e ideea? Nu mai pune

astfel de întrebări și încearcă să te faci să te

simți viu. Găsește lucruri noi, fa-ți

prieteni noi. Oferă-ti un motiv să te ridici în pat.

Încearcă să te tratezi mai bine,

meriti mai bine.

Dacă nu facem așa, am esuat în această viață. Am fi unul dintre experimentele

esuate. Și cu câteva minute înainte de moarte,ne vom întreba:

„De ce am mai trait?"

De ce am fost vulnerabil?"

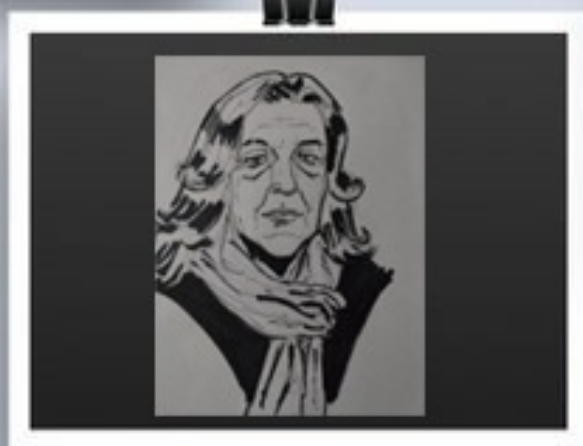
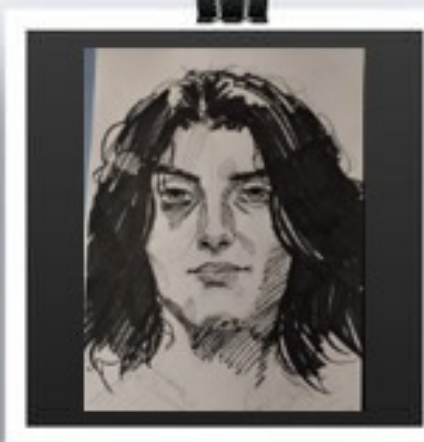
Care a fost sensul vietii mele?"

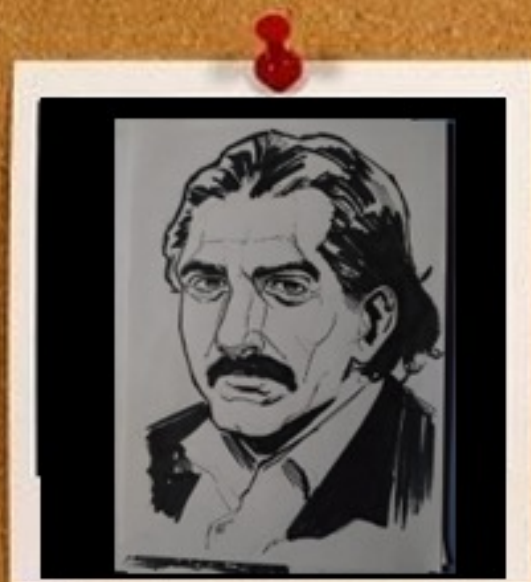
Va fi un singur raspuns: „Am trait degeaba."

STUDENT'S ART

THE CREDITS

PROFESORI COORDONATORI

SIN CARMEN

PÎRLOG LENUTA

POPESCU NADIA FLORENTINA

SEF DE REDACTIE

IORDAN CATALIN

CORECTARE

POPESCU NADIA FLORENTINA

CONTRIBUITORI

CRISTIAN DENISA

COSTIN CALAICAN

CHRISTIAN. N

THE NEW YORK TIMES

BUZZFEED

ISSN: 2457-7960
LOCATION: ROMANIA, BUZAU
Neighborhood Dorobanti 2
EJP CODE : 120.114
SITE: WWW.LICMARGHILOMANBZ.RO
PHONE NUMBER: 004.238.714.902
EMAIL: SECRETARIATMARG@YAHOO.COM